

ГРОЗДОБЕРЪ

Сивко, малкото диво зайче, се роди и отрастна въ единъ чудно хубавъ кжтъ. То още не бѣше ходило другаде, не знаеше какъ трудно живѣятъ зайцитѣ, но разбираше, че по-хубаво и по-весело отъ това не може да бжде. Когато бѣше много мѣничъкъ и спѣше при майка си съ четиритѣ си братчета, майка му много често имъ разказваше, колко тежъкъ е живота за тѣхъ и какъ навсѣкжде ги гонятъ и избиватъ. Така сърдцето на Сивко още отъ първитѣ дни се препълни съ страхъ и безпокойствие. И макаръ че бѣше поуспокоенъ въ своя самотенъ и охолень животъ, пакъ трепваше при най-малкото шумолене и спѣше винаги на щрекъ.

Сивко скиташе изъ лозята и почиваше въ храсталака подъ единъ магарешки трънъ. Такива тръни рѣдко се срещаха въ този благословенъ кжтъ. Много плодове видѣ той да се раждатъ и да зрѣятъ, но отъ плодоветѣ на лозитѣ всѣки день оставаше все по-захласнатъ и очуденъ. Зеленитѣ плодове пѣстрѣха все повече и повече. Зърната имъ се наливахъ съ сладъкъ сокъ, ципитѣ ставахъ тънки и лъскави. Изъ лозята все по-често започнаха да се мѣркатъ хора — мжже, жени и деца. Особено палави и немирни бѣха децата. Тѣ тичаха отъ гроздъ на гроздъ, кжсаха ги и ги слагаха въ малки кошнички. Животътъ на Сивко стана много неспокоенъ. Дори и подъ мигарешкия трънъ бѣше опасно да се почива безгрижно. Еднѣжъ